

pa, ser vi, at der, hvor der er meget dynamik og fremdrift, er i de lande, der lige er blevet medlemmer af EU. Det er en af fordelene ved at blive medlem af EU, at man så får gang i økonomien.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Når jeg har bedt om en kort bemærkning, er det, fordi jeg føler mig sådan lidt underlig til mode over, at fru Charlotte Antonsen og i virkeligheden også hele jasi den sådan går ind og vil prøve at finde ud af, hvorfor hver enkelt, der har stemt nej, mon har stemt nej, og holder meningsmålingsinstitutter frem foran sig og siger, at det så er, fordi dette eller hint er sådan og sådan, og derfor er der nogle, der nu har stemt nej.

Samtidig gør fru Charlotte Antonsen sig meget til talsmand for det fantastiske i, at Spanien eksempelvis har stemt ja. Så må jeg spørge fru Charlotte Antonsen: Har fru Charlotte Antonsen på tilsvarende vis været inde og vurdere, hvorfor spaniolerne har stemt ja?

Den øvelse må vel også gå i gang, for det er vel ikke sikkert, at spaniolerne har stemt ja på grund af forfatningen? Eller hvad? Altså, hvis ikke man stemmer nej, når man bliver spurgt, til forfatningen, når man stemmer nej, så stemmer man jo heller ikke nødvendigvis ja til forfatningen, når man stemmer ja.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Det har jo altså ikke givet noget problem, at spaniolerne har stemt ja, og derfor er det ikke en sag, jeg er blevet spurgt om her. Jeg blev spurgt af hr. Rune Lund om, hvad det var, der var sket i Frankrig, og om vi ville respektere det. Det, vi kan se, der er sket i Frankrig, er, at der er blevet stemt nej. Så er der kommet nogle undersøgelser af, hvorfor det blev et nej.

Den franske regering har reageret ved at lave en fuldstændig ny regering i Frankrig. Det tyder altså også på, at man der, altså i Frankrig, selv vurderer det, som om det i meget høj grad har været en protest mod den siddende regering.

Men jeg vil da godt svare sådan på det lidt længere sigt, for det siger sig selv, og det er det, hr. Thulesen Dahl lægger op til, at til sidst, før forfatningstraktaten kan træde i kraft, skal der 25 underskrifter på. Derfor er man jo nødt til at have en accept fra de pågældende lande, altså et ja i sidste ende.

Det er så mellemregningerne, vi er nødt til at overlade til de pågældende nationer selv.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det afslører jo en fuldstændig mangel på forståelse for selv de mest elementære principper for demokrati og folkestyre. Fru Charlotte Antonsen siger helt alvorligt, at det ikke er et problem, at nogle stemmer ja. Altså, hele ideen med at have en forfatning, man sender ud til folkeafstemning, er vel, at folk kan stemme ja eller nej, alt efter hvad de synes er rigtigt.

Så siger fru Charlotte Antonsen, ordfører for landets p.t. største parti, at stemmer de ja, er det ikke noget problem, stemmer de nej, er det et problem. Det kan det da ikke være i et demokrati. Der respekterer man det da, uanset om folk når frem til, at et ja eller et nej er det rigtigste.

Kl. 13.55

Problemet her er i virkeligheden, at fru Charlotte Antonsen og Venstre ikke respekterer folks ret til at bestemme. Derfor kan de, når de bliver spurgt, efter fru Charlotte Antonsens holdning stemme forkert, og så udgør det et problem, og så skal de vel nærmest behandles. Så skal man finde en løsning på deres problem.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Det har altså intet at gøre med, at man ikke respekterer nejsiden. Selvfølgelig kan folk stemme nej, og de kan stemme ja, og man må som politiker, når man ønsker at høre befolkningens synspunkt, naturligvis respektere det svar, der kommer fra befolkningen. Det ligger i sagens natur.

Der er 25 lande i EU, og hvis vi skal kunne samarbejde i EU, er vi altså nødt til at have nogle repræsentanter, der forhandler på befolkningens vegne. Det er jo derfor, man har en konstruktion, som i øvrigt den her gang var meget åben, hvor man først havde et konvent, som diskuterede i åbenhed, hvor Europa skulle bevæge sig hen.

Derefter har det været regeringerne, der på deres folks vegne har forhandlet en traktat, som i parentes bemærket i den her runde er en meget let traktat, som i praksis løser nogle af de problemer, der er i EU i dag, fordi vi har fået en udvidet medlemskreds.

Nej, det giver ikke noget problem, hvis befolkningerne efterfølgende siger ja, for så kan vi enes om den forfatningstraktat. Et nej kan i sidste instans føre til, at vi har Nicetraktaten, og det har jeg så forstået er det, Dansk Folkeparti foretrækker.